

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-02-17301 מדינת ישראל נ' אטון ואח'

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. רן אטון (הסתיים)
2. נועה שירה בן עזרא
3. עידן בן עזרא (הסתיים)

הנאשמים

גזר דין – נאשמת 2

כתב האישום

הנאשמת הודתה בעובדות ובעבירות כתב אישום מתוקן בעניינה במסגרת הסדר טיעון. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי נגד אחיה של הנאשמת (נאשם 1) היה תלוי ועומד צו בית משפט בהקשר לחוב בסך אלפי שקלים. הנאשמת יחד עם אחיה ועם בעלה (נאשם 3) מתגוררים בכתובת הרלבנטית לאירוע. בתאריך 28.10.2013 הגיעו איש גבייה ושוטר אל הכתובת האמורה לצורך קיום צו בית המשפט. לאחר שהקישו בדלת, פתחה אמו של נאשם 1, והשניים הסבירו לה את סיבת בואם, ושאלו האם נאשם 1 בבית. בהמשך, ולאחר דין ודברים שהתפתח בין איש הגבייה לאמו של נאשם 1 ולנאשמת, אמרה לו הנאשמת: "אתה לא תיגע, זה בית של ההורים שלי אתה לא יכול". באותן נסיבות הסביר לה איש הגבייה, כי מדובר בכתובת חוקית לצורך ביצוע הצו. בסמוך לאחר מכן ירד במדרגות הקומה השנייה נאשם 1 ואמר לאיש הגבייה: "מי אלה בכלל, שייקחו מה שהם רוצים, לא שם עליהם ואני אוכיח להם והם ישלמו על זה". אח"כ אמר נאשם 1 לאיש הגבייה ולשוטר "מזדיינים, שם זין עליכם, מי אתם בכלל, לא מתייחס אליכם אתם סתם זבלים, אתם תאבדו מקום העבודה שלכם". בשלב זה ניסה איש הגבייה לדבר אל לבם של הנוכחים, אך ללא הועיל. בהמשך החל איש הגבייה לערוך רישום של המיטלטלין בחדרו של נאשם 1, ומשנאמר לו כי החוב לא ישולם, החליט איש הגבייה להתחיל בעיקול ולהוציא מיטלטלין מהבית, כדוגמת מכשיר פקס. בהמשך, החליט הגובה לעבור בחדרים נוספים בקומה השנייה וביקש שיתלוו אליו. בתגובה אמרה לו הנאשמת: "אתה לא תיכנס לשם, אתה לא תיגע שם", וכן אמרה, כי החדר והחפצים שם הם שלה. בהמשך עלה איש הגבייה במדרגות לכיוון הקומה השנייה והנאשמת תפסה בחולצתו, משכה אותו לאחור, ועלתה במדרגות תוך שעקפה אותו ונכנסה אל החדר. בהמשך החליט השוטר להזעיק תגבורת משטרתית אל הבית, ואיש הגבייה ירד לעבר הקומה הראשונה על מנת להמשיך ברישום המיטלטלין. באותן נסיבות, ירדה הנשמת במדרגות לפניו, התיישרה על המדרגות והרימה רגליה מעלה ולא איפשרה לאיש הגבייה לעבור, וסירבה לקום, אף כאשר נתבקשה ממנו לזוז. בשלב זה אמרה האם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-02-17301 מדינת ישראל נ' אטון ואח'

לאיש הגבייה: "אתה דחפת אותה אתה הפלת אותה", ואמרה לנאשמת: "נועה, רוצי עכשיו לרופא שיעשו לך את כל הבדיקות, המנוול הזה לא יישאר בעבודה", וזאת על אף שלא היה מגע פיזי ביניהם. בהמשך אמר נאשם 1 לגובה: "יא מזדיין צא מפה אל תעמוד לי בתוך הבית", והנאשמת הוסיפה: "תצא עכשיו ואנחנו כבר נטפל בך". באותן נסיבות אמר הנאשם לנאשמת בצעקות שעכשיו תלך לרופא. בהמשך אמרו נאשם 1 והנאשמת לשוטר: "מושחת, מי אתה אנחנו לא סופרים אותך". בהמשך אמרה הנאשמת לשוטר: "אתה מושחת, אני אשרוף אותך", וכיוונה לעברו אצבע משולשת. בניידת ניסה נאשם 3 להרגיע את הנאשמת שאמרה לשוטר: "פרצוף של נאצי, אליך לניידת אני לא עולה", ועשתה שוב תנועת אצבע משולשת לכיוונו. לאחר תיקון כתב האישום, הודתה הנאשמת בכיצוע עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן – **החוק**); הכשלת עיקול, לפי סעיף 264 לחוק והעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק.

מהלך הדין

במסגרת הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, המאשימה הגבילה עצמה לעונש של מאסר מותנה ושל"ץ, ואילו הסניגור נותר חופשי בטיעונו לרבות בשאלת ההרשעה. יצוין, כי לגבי נאשם 1 הסתיים התיק בעונש של מאסר על תנאי וענישה נוספת, לאחר שתוקן כתב האישום, וביחס לנאשם 3, חזרה בה המאשימה מכתב האישום והנאשם זוכה מהמיוחס לו.

טיעונים לעונש

הצדדים התמקדו בטיעונים בשאלת הותרת ההרשעה על כנה או ביטולה.

ב"כ המאשימה התמקדה בנסיבות ביצוע העבירות וסברה כי לנוכח טיבן, אין מקום לבטל את ההרשעה. היא היפנתה לפסיקה בעניין.

הסניגור, מאידך, התמקד בנסיבות שהובילו לביצוע העבירה, לרבות המצב הכלכלי ומצבה של הנאשמת, היפנה לפסיקה ועתר לביטול ההרשעה מחמת נזק שייגרם לנאשמת ולדימויה העצמי. הסניגור ביקש להפחית מהיקף השל"ץ ולהעמידו על 100 שעות בהיות הנאשמת בעלת עסק עצמאי ואם לשניים.

תסקיר

הנאשמת נשלחה לתסקיר בהסכמה. מהתסקיר עולה כי מדובר באשה כבת 31, נשואה ואם לשני ילדים בגילאים 5 ו-7. היא עובדת כגרפיקאית עצמאית. שירות המבחן גולל את קורותיה וקורות משפחתה הגרעינית. תוארו יחסים קרובים במשפחה וכן משבר כלכלי שחוותה המשפחה, שהשפיע הן על הוריה והן על אחיה. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד, למדה עיצוב ועיצוב אופנה ועבדה בתחום הגרפיקה לאורך שנים. נוכח קשיים עליהם הצביע שירות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-02-17301 מדינת ישראל נ' אטון ואח'

המבחן בנוגע לשנות התבגרותה של הנאשמת, היא נטלה יוזמה, סיימה 12 שנות לימוד באופן אקסטרני ורכשה תעודת מקצוע. כיום הנאשמת הרחיבה את עסקה העצמאי לאחר שנים שעבדה בתחום הגרפיקה והעיצוב כשכירה. אין לנאשמת רישום פלילי כלשהו, אך שירות המבחן ציין כי הנאשמת הייתה מעורבת בהליך בבית המשפט לתעבורה על רקע נהיגה בשכרות, במסגרתו הוטל עליה עונש של"ץ אותו השלימה בהצלחה. הנאשמת נטלה אחריות למעשיה והביעה חרטה ובושה בשל ביצועם. היא הסבירה כי היתה נתונה בסערת רגשות בשל טיב האירוע, בשל המצוקה הכלכלית שנבעה מחובות ההורים ואחיה (נאשם 1) ובשל תחושת המחויבות והקרבה לבני משפחתה. שירות המבחן העריך כי מדובר באשה בשנות השלושים לחייה, אשר לראשונה עומדת לדין פלילי. מחד מדובר במי שיכולות התפקוד שלה טובות, היא נטלה אחריות למעשיה והביעה חרטה והאירוע בו היתה מעורבת אינו מאפיין את הלכותיה, אם כי השירות מעריך כי פעלה באופן שמלמד שלא הבינה את משמעות המעשים. להערכת השירות, הנאשמת חוותה את ההליכים המשפטיים כמרתיעים ולכן הדבר מפחית את הסיכון מהישנות ביצוע עבירות. שירות המבחן סבר כי יהיה נכון לבטל את הרשעת הנאשמת מחשש לנזק שייגרם לה בעתיד במישור התעסוקתי על רקע כוונותיה לפעול בעסקה העצמאי מול גורמים שונים. שירות המבחן המליץ על הטלת של"ץ בהיקף 140 שעות.

קביעת מתחם הענישה – מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן – העבירות אותן עברה הנאשמת פוגעות בערכים המוגנים של שלטון החוק ויכולתם של פקידי המדינה, לרבות מוציאים לפועל, גובים ושוטרים, לבצע את מלאכתם. יש במעשים גם משום ביזוי מבצעי תפקידים אלו, הראויים להגנה מצד המערכת המשפטית, בעת מילוי תפקידם, בהנחה שזה מבוצע כדין וללא חריגים. מבצעי מלאכה זו, של הוצאה לפועל ואכיפת פסקי דין, מבצעים מלאכה קשה וכפויית טובה, משום מלכתחילה, סיטואציה של הוצאה לפועל, בייחוד בבתייהם של חייבים, אינה נעימה בלשון המעטה, דורשת אורך רוח וסבלנות מרובים, ואף פיתוח של "עור של פיל" לנוכח הגידופים התדירים להם "זוכים" בעלי תפקיד אלה. יש להבהיר לטעמי, כי פגיעה בהם, צריכה לזכות ביחס שאינו סובלני וסלחני מצד בתי המשפט.

נסיבות הקשורות בכיצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין – בין הנסיבות הקשורות בכיצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירות מתוכננות על-פי נסיבותיהן וברור שמדובר באירוע שהתדרדר בעקבות סערת רגשות. אלא שהנאשמת אשה בוגרת, אם לילדים, צריכה היתה להפסיק את הדרדרות האירוע כבר בתחילתו, אלא שלא עשתה כן ושבה והסלימה את האירוע במעשים מכוערים ובאמירות מאיימות ומבוזות; הנזק שנגרם הוא שיבוש פעולתם של שלוחי המדינה שפעלו כדין; ניתן להבין את סערת הרגשות שבה הייתה נתונה הנאשמת, אך אין בכך להצדיק את מעשיה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-02-17301 מדינת ישראל נ' אטון ואח'

מדיניות הענישה הנוהגת – בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור מתחם הענישה הוא רחב ביותר והוא פונקציה של המעשה והעושה. לא ניתן לשלול תוצאה של אי-הרשעה בעבירות מסוג זה.

מתחם הענישה – לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על של"ץ ללא הרשעה ועד מס' חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. מבחינה זו, הסדר הטיעון מסוג "טווח ענישה" אליו הגיעו הצדדים, נכון וראוי בנסיבות העניין.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין – ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: ככל שמדובר בשל"ץ אין מדובר בעונש שאמור לפגוע בנאשמת, הן משום שכבר ריצתה עונש כזה, הן משום שבהגדרתו, נועד עונש מסוג זה להשתלב עם שגרת חייו של נאשם שנגזר עליו לרצותו, מבחינת יכולת המערכת להתגמש בנוגע לביצוע השעות; שירות המבחן סבר כי הנאשמת חוותה את ההליכים הפליליים באופן מרתיע; הנאשמת נטלה אחריות למעשים ואין לה מעורבות נוספת בפלילים, למעט תיק תעבורה שבגינה ריצתה של"ץ; הנאשמת היא אדם נורמטיבי שגילה תושיה לאורך חייו ותפקד היטב לאורך השנים; מדובר בתיק משנת 2013 ויש משמעות לחלוף הזמן.

המיקום במתחם – בגין כל האמור יש למקם את הנאשמת בתחתית המתחם.

שאלת ההרשעה – הכלל בדבר יכולת בית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם נקבע ב-ע"פ 2083/96 **כתב נ' מ"י** (מיום 21.8.1997), ומאז הלכה זו, מצב הדברים המשפטי לא השתנה. ברירת המחדל היא הרשעת מי שהודה בפלילים. יחד עם זאת ניתן להימנע מהרשעה אם טיב העבירה מאפשר זאת ואם קיים חשש לנזק קונקרטי שייגרם לנאשם מעצם הרשעתו בדין. שמעתי את טענות הצדדים. אין בידי לקבל את טענות הסניגור ביחס לביטול הרשעתה של הנאשמת. **ראשית**, כפי שעמדתי על הערכים המוגנים לעיל ובמידת הפגיעה בהם, מדובר באירוע שגילם בתוכו פגיעה גסה ומשמעותית בערכים המוגנים ובמבצע תפקיד רשמי כדין, אך משום שביצעו את מלאכתם [מפנה לרע"פ 462/18 **יוסף נ' מ"י** (מיום 21.5.218) (בסעיף 14 להחלטה)]; **שנית**, מדובר באירוע מתמשך כשהנאשמת לא חדלה ממעשיה, שהיה להם ביטוי מילולי ופיזי. שני השיקולים גם יחד מובילים למסקנה כי בנסיבות העניין אין זה ראוי לבטל את הרשעתה של הנאשמת; **שלישית**, לא שמעתי, והדבר אף לא עלה מתסקיר שירות המבחן, כי קיים חשש קונקרטי לפגיעה בנאשמת אם תורשע, והחשש שהובע ע"י שירות המבחן, אין בו די כדי לעמוד במבחן הברור שנקבע בפסיקה; **רביעית**, בהתחשב בכך שחלקו של נאשם 1 קטן יותר משל הנאשמת (גם לאחר תיקון כתב האישום) וההליך בעניינו הסתיים במאסר על-תנאי, אין הצדקה לסיים את ההליך ללא הרשעה בעניינה של הנאשמת, שחלקה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-02-17301 מדינת ישראל נ' אטון ואח'

גדול יותר מחלקו. לכן, אין מקום לבטל את ההרשעה. קראתי את פסק הדין אליו היפנה הסניגור לעניין אי-הרשעה, ואינני סבור כי יש בכך לשנות ממסקנתי [ע"פ 5985/13 אבן נ' מ"י (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7, שם סוכמה ההלכה הנוהגת]. עיינתי גם בפסיקה אליה היפנה הסניגור בערכאות של בית משפט השלום, אך גם בפסיקה זו אין לשנות ממסקנתי, למעט חיזוק המסקנה, כי הפסיקה מגוונת מאוד כפי שציינתי קודם לכן.

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם תעבור הנאשמת את העבירות בהן הורשעה בתוך שנתיים מהיום;
- ב. 100 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר ירוצו החל 13.1.2019 בעיריית מעלה אדומים בתפקיד סיירת הורים וסיוע לצוות, כאמור בתסקיר. ככל שתידרש דחיה או יידרש שינוי בתוכנית השל"ץ, שירות המבחן יהא רשאי לעשות כן ללא צורך במתן החלטה, למעט עדכון בית המשפט. הובהר לנאשמת, כי אי ביצוע השל"ץ, או שיבוש ריצויו, עלול להוביל להפקעתו ולפתיחה מחדש של שאלת העונש.

יש לשלוח לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ב טבת תשע"ט, 30 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.

דוד שאול גבאי ריכטר, שופט

